12/03/2022

200 χρόνια από την ιστορική Μάχη της Δοβρά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το Σάββατο 12 Μαρτίου 2022 συμπληρώθηκαν 200 χρόνια από την ιστορική Μάχη της Δοβρά και τον απαγχονισμό του ηγουμένου της Γερασίμου (12 Μαρτίου 1822 – 12 Μαρτίου 2022).

Ως εκ τούτου, το πρωί του Σαββάτου, στο καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Βεροίας τελέστηκε Όρθρος και Πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία ιερουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, ο οποίος κήρυξε και τον θείο λόγο και αναφέρθηκε εκτενώς στην ιστορική μάχη της Δοβρά.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας τελέστηκε μνημόσυνο κατά την μοναχική τάξη υπέρ των μακαριστών κτητόρων και πατέρων της Μονής και των αγωνιστών και ηρωικώς πεσόντων στη Μάχη της Δοβρά.

Στη Θεία Λειτουργία και στο μνημόσυνο συμμετείχε ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής του Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας Αρχιμ. Πορφύριος Μπατσαράς με τη συνοδεία του, ενώ παρευρέθηκαν και τίμησαν με την παρουσία τους ο Υφυπουργός Οικονομικών και Βουλευτής Ημαθίας κ. Απόστολος Βεσυρόπουλος, ο Βουλευτής Ημαθίας κ. Λάζαρος Τσαβδαρίδης, ο Δήμαρχος Βεροίας κ. Κωνσταντίνος Βοργιαζίδης, ο Περιφερειακός Σύμβουλος κ. Στέργιος Μουρτζίλας, ο Αστυνομικός Διευθυντής Ημαθίας Ταξίαρχος Γεώργιος Αδαμίδης, λοιποί τοπικοί πολιτικοί και στρατιωτικοί άρχοντες και ευλαβείς προσκυνητές της Ιεράς Μονής.

Το Ιερό Αναλόγιο διακόνησαν ο μουσικολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Χερουβείμ Τσίνογλου μετά χορού Ιεροψαλτών και πατέρων της Ιεράς Μονής του Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας.

Οι επετειακές εκδηλώσεις της συμπληρώσεως 200 ετών από την ιστορική Μάχη της Δοβρά, θα κορυφωθούν την Διακαινήσιμο εβδομάδα, κατά την Πανήγυρη της Ιεράς Μονής, παρουσία της Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας κ. Κατερίνας Σακελλαροπούλου και του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου.

Δείτε το σχετικό φωτογραφικό άλμπουμ:

Εορτάστηκαν τα 200 χρόνια από την ιστορική Μάχη της Δοβρά.

Image not found or type unknown

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: Σάββατο τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρα-κο-σ-τῆς καί ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία «ἀνάμνησιν ποιεῖται» τοῦ θαύ-μα-τος τῶν κολλύβων τοῦ ἁγίου Θεο-δώρου τοῦ Τήρωνος, τό ὁποῖο συνέ--βη στήν Κωνσταντινούπολη κατά τήν ἐποχή τοῦ ἀσεβοῦς αὐτο-κράτορος Ἰουλιανοῦ.

Κατά τή σημερινή ἡμέρα ὅμως ἐπιτελεῖ καί τή μνήμη δύο μεγά-λων ὁσίων της: τοῦ ὁσίου Θεοφά-νους τοῦ ὁμολογητοῦ καί τοῦ ὁσίου Συμεών τοῦ νέου Θεολόγου. Ὁ πρῶτος ἀγωνίσθηκε ὑπέρ τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί τῆς ὀφειλο-μέ-νης σ᾽ αὐτές τιμῆς. Καί ὑπέμεινε τιμω-ρίες καί ἐξορίες καί ποικίλες κακουχίες, μένοντας

«πιστός ἄχρι θανάτου» στήν ὀρθόδοξη πίστη καί ἀλήθεια.

Ὁ δεύτερος, ὁ ὅσιος Συμεών, ἀξιώ-θηκε νά λάβει ἀπό τήν Ἐκ-κλη-σία μας, τρίτος αὐτός μετά τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν ἀπόστολο καί ἡγα-πημένο μαθητή τοῦ Κυρίου μας καί τόν ἅγιο Γρηγόριο, ἀρχιεπί-σκο-πο Κωνσταντινουπόλεως, τόν Να-ζιανζηνό, τόν τίτλο τοῦ Θεολόγου, γιατί ἐξέφρασε μέ μοναδικό τρόπο τήν ἐμπειρία τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλη-σίας ἀλλά καί τήν προσω-πι-κή του ἐμπειρία ἀπό τήν ἐπίσκεψη τῆς θείας χάριτος καί τῆς θέας τοῦ θείου καί ἀκτί-στου φωτός, τήν ὁποία ὑπεστήριξε μερικούς αἰῶνες ἀργότερα καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, τόν ὁποῖο θά ἑορτάσουμε τήν ἑπομένη Κυριακή, δευτέρα τῶν Νηστειῶν.

Ἡ Ἱερά μας ὅμως Μονή μαζί μέ ὁλόκληρη τήν Ἡμαθία, τή Βέροια καί τή Νάουσα, ἑορτάζει σήμερα καί τιμᾶ καί μία μεγάλη καί ἱστορική ἐπέτειο, ἕνα γεγονός πού συνέβη στόν τόπο αὐτόν, στόν χῶρο αὐ-τόν, καί τόν κατέστησε τόπο θυσίας πρός τόν Θεό ἀλλά καί θυσίας γιά τήν πατρίδα. Ἑορτάζει καί τιμᾶ τήν ἡρωική μάχη τῆς Δοβρᾶ πού ἔγινε σάν σήμερα, στίς 12 καί 13 Μαρτίου τοῦ 1822, ἐγκαινιάζοντας τίς ἑορταστικές ἐκδηλώσεις γιά τήν ἐπέτειο τῶν διακοσίων χρό-νων ἀπό τήν ἔναρξη τῆς ἐπανα-στά-σεως στήν Ἡμαθία καί τό ὁλο-καύτωμα τόσο τῆς Μονῆς μας ὅσο καί τῆς Ναούσης.

Ἑορτάζει καί τιμᾶ τούς γενναίους ὁπλαρχηγούς καί προκρίτους μέ πρώτους τόν Καρατάσο καί τόν Ζαφειράκη, ἀλλά καί ὅλους τούς ἀγωνιστές, οἱ ὁποῖοι μέ πίστη στόν Θεό καί ἀγάπη στήν πατρίδα καί τήν ἐλευθερία ξεσηκώθηκαν γιά νά πολεμήσουν σέ ἕνα ἀγώνα σκλη-ρό καί ἄνισο, λίγοι αὐτοί ἀπέναντι στίς δυνάμεις ὄχι μόνο τῶν Τούρκων τῆς Βεροίας ἀλλά καί τοῦ πασᾶ τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Λουμπούτ πασᾶ.

Ξεσηκώθηκαν μέ τή δύναμη τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, στόν ναό τοῦ ὁποίου εὐλογήθηκαν τά λάβαρα τῆς ἐπαναστάσεως, καί ἀγωνί-σθηκαν μέ τόλμη καί θάρρος γιά νά ἐλευθερώσουν πρῶτα τή Βέ-ροια.

Καί ὅταν ἀπέτυχαν, δέν ὑποχώ-ρησαν, δέν ἐγκατέλειψαν τήν προ-σπά-θεια, ἀλλά ἦρθαν ἐδῶ, κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς Παναγίας καί τοῦ μοναστηριοῦ της, ἔχοντας τή συμπα-ράσταση τῶν μοναχῶν καί τοῦ ἡγουμένου της Γερασίμου, καί ὀχυρώθηκαν γιά νά ἀποκρούσουν τούς Τούρκους.

Ὁ Καρατάσος μέσα στό μοναστήρι καί οἱ ἄλλοι ὁπλαρχηγοί στή γύρω περιοχή γιά νά ἀποκλείσουν τά περά-σματα καί νά χτυποῦν τούς Τούρκους πού πολιορκοῦσαν τό μοναστήρι καί τόν Καρατάσο μέ τούς συναγωνιστές του.

Ἐκείνη τή φοβερή ἡμέρα ἀντί γιά τό σήμαντρο καί τήν καμπάνα ἠχοῦ-σαν τά ὅπλα τῶν γενναίων ἀγωνιστῶν πού πολεμοῦσαν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἁγία

καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία».

Καί ὁ ἡγούμενος Γεράσιμος καί οἱ μονα-χοί τῆς Παναγίας Δοβρᾶ, συ-νη-θισμένοι στόν πνευματικό ἀγώ-να, πού δέν εἶναι «πρός αἷμα καί σάρκα», κατά τόν πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο Παῦλο, «ἀλλά πρός τά πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις», ἦταν τώρα ἕτοιμοι νά ἀντιμετωπίσουν καί τόν πονη-ρό δυνάστη πού γιά αἰῶνες κατα-πίε-ζε τούς Ἕλληνες καί τούς στε-ροῦσε τήν ἐλευθερία καί δέν τούς ἄφηνε νά λατρεύσουν ἐλεύθεροι τόν Θεό καί τήν Παναγία Μητέρα του.

Ἡ μάχη ἐδῶ στό μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Δοβρᾶ, δίπλα στό χωριό τοῦ γερο-Καρατάσου, πού κι αὐτό ὀνομαζόταν Δοβρᾶ, τό ὑπε-ρασπιζόταν, καί μαζί του ὑπε-ρα-σπιζόταν καί τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδος, ἦταν συνεχής καί ἀδυ-σώ-πητη. Οἱ νεκροί ἀπό τήν ἀντίπα-λη πλευρά ἀμέτρητοι, δύο μέ τρεῖς χιλιάδες. Ἐλάχιστοι ἀπό τήν πλευρά τῶν Ἑλλήνων, μόλις ἑπτά. Ἀλλά γιά τούς Τούρκους ἔφθαναν ἐνισχύσεις καί ὁ Καρατάσος δέν θά μποροῦσε νά μείνει ἀποκλεισμένος στή Μονή. Ἔτσι ἔκανε τή δική του ἡρωική ἔξοδο, μέσα στή νύκτα, μαζί μέ τούς στρατιῶτες του, παίρ-νοντας μαζί τους καί τούς νεκρούς τους. Ἔφυγαν, ὄχι γιά νά σωθοῦν, ἀλλά γιά νά συνεχίσουν τόν ἀγώνα γιά τήν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδος.

Τό τίμημα τῆς μάχης τῆς Δοβρᾶ ἦταν βαρύ ὄχι μόνο γιά τούς Τούρ-κους, ἀλλά καί γιά τό μοναστήρι τῆς Παναγίας.

Ὅταν τήν ἄλλη ἡμέρα οἱ Τοῦρκοι διαπίστωσαν ὅτι ὁ Καρατάσος καί οἱ στρατιῶτες του εἶχαν ἐκκενώσει τή Μονή, μπῆκαν μέσα ὀργισμένοι, θανά-τωσαν τούς μοναχούς, πῆραν μαζί τους ὅ,τι πολύτιμο ὑπῆρχε καί τόν ἡγούμενο Γεράσιμο καί ἔκα-ψαν τά πάντα.

Καί ὅταν ἐπέστρεψαν στή Βέροια, ἔστησαν μία ἀγχόνη στήν πλατεία Ὡρολογίου καί κρέμασαν τόν μαρτυ-ρικό ἡγούμενο Γεράσιμο γιά νά τόν τιμωρήσουν, ἐπειδή συνέ-πραξε μέ τούς ἐπαναστάτες, ἀλλά καί γιά νά τρομοκρατήσουν τούς Ἕλληνες, ἰδιαίτερα τῆς Βεροίας, καί νά καταπνίξουν τήν ἐπανάσταση.

Αὐτή τή μάχη καί αὐτή τή θυσία τοῦ ἡγουμένου καί τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς τῆς Παναγίας τῆς Δο-βρᾶ καί τῶν ἀγωνιστῶν πού ἔπε-σαν στή μάχη τῆς Δοβρᾶ τιμοῦμε σήμερα. Καί μαζί τους μνημονεύ-ου-με καί τούς ἀειμνήστους κτίτο-ρες, εὐεργέτες καί δωρητές τόσο τῆς παλαιᾶς Μονῆς, τήν ὁποία κατέστρεψε ἡ μανία τῶν Τούρκων, ὅσων καί ἐκείνων πού ἀπό εὐλά-βεια κινούμενοι τήν ἀνήγειραν καί πάλι μετά τήν καταστροφή τοῦ 1822, ἀλλά καί τῶν νέων κτιτό-ρων, οἱ ὁποῖοι συνέδραμαν, μετά τήν ἐπαναλειτουργία της, στήν ἀπο-κατάσταση καί ἀναδιοργάνω-σή της.

Τούς μνημονεύουμε καί τούς τι-μοῦ-με, γιατί ἡ θυσία καί ἡ προσφο-ρά τους δέν

εἶναι μόνο θυσία γιά τήν πίστη καί γιά τόν Χριστό, ἀλλά εἶναι καί θυσία γιά τήν πατρίδα καί τήν ἐλευθερία της, εἶναι θυσία καί προσφορά γιά τό Γένος. Καί ἡ προσφορά τοῦ κλήρου καί τῶν μο-ναχῶν στούς ἀγῶνες τοῦ Ἔθνους μας εἶναι τεράστια καί δέν ἐπιτρέ-πεται οὔτε νά τήν ξεχνοῦμε οὔτε νά τήν ὑποτιμοῦμε.

Καί αὐτό τό χρέος ἐκπληρώνουμε καί ἐμεῖς σήμερα, ἐδῶ στό Καθο-λικό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Πανα-γίας Δοβρᾶ, μνημονεύοντας μαζί μέ τά ὀνόματα τῶν ἡρωϊκῶς ἀγω-νι-σαμένων καί ἐνδόξως πεσόντων στή μαχή τῆς Δοβρᾶ καί αὐτά τῶν μαρ-τυρικῶς τελειωθέντων, τοῦ ἡγου--μένου Γερασίμου καί τῶν σύν αὐτῷ, καί τῶν ἀοιδίμων κτιτόρων, εὐεργετῶν, δωρητῶν καί ἀνα-και-νι-στῶν· διότι ἡ Μονή ἄρχισε πράγματι νά ξαναζεῖ σάν μοναστήρι μετά τό 1994, ὅταν ἡ νέα Ἀδελφότητα ἦλθε καί ἐγκαταστάθηκε ἐδῶ, καί ὅ,τι ὑπάρχει σήμερα εἶναι ἔργο αὐτῶν τῶν πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τά πάντα καί ἦλθαν ἐδῶ γιά νά διακονήσουν τήν Ἐκκλησία καί τόν λαό τοῦ Θεοῦ. Τούς μνημονεύουμε, λοιπόν, μέ τή διάπυρη εὐχή νά ἐμπνεό-μεθα πάντοτε ἀπό τό παρά-δειγ-μα καί τήν προσφορά ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀγωνίσθηκαν γιά νά ζοῦμε ἐμεῖς σήμερα ἐλεύθεροι.

Αἰωνία ἡ μνήμη ὅλων τῶν ἀειμνήστων ἀγωνιστῶν καί πατέρων.